

Onder de roos

Jen Minkman

Onder de Roos

JEN MINKMAN

Onder de roos

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing / Jen Minkman

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel & Jen Minkman

Illustratie schutblad: Sarah van Zoggel

Eerste uitgave december 2025

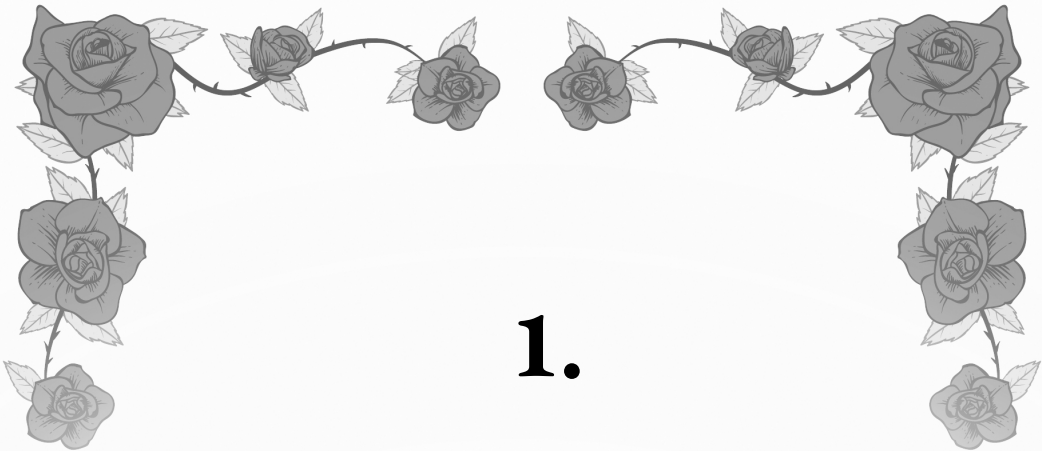
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor pappa,
die altijd zo van geschiedenis hield
en gefascineerd was door de tijd.

You're the one thing
I can't get enough of
so I'll tell you something:
this could be love
Because I've had the time of my life,
No, I never felt this way before
Yes, I swear, it's the truth
And I owe it all to you.

(The Time of My Life - Bill Medley & Jennifer Warnes)

1.

‘**M**ám! Waar is m’n regenjas?’ brulde Ella in de richting van de huiskamerdeur. Ze stond in de gang met haar schooltas over haar schouder en haar regenbroek aan met een frons op haar gezicht naar de kapstok te kijken.

Mevrouw Veenstra stak haar hoofd om de hoek van de deur. ‘Waar jij hem het laatst hebt opgehangen,’ zei ze op droge toon.

‘Nou, hij hangt niet aan de kapstok.’

‘Nou, dan heb je hem daar dus niet opgehangen.’

Ella gromde inwendig. ‘Kun je alsjeblieft even meedenken in plaats van bijdehand te doen? Ik ben al laat en het plentst buiten.’

Haar moeder trok een wenkbrauw op. ‘Verbazingwekkend genoeg heb ik geen zin om op woensdagochtend kwart voor acht een hele puzzeltocht op touw te zetten om jouw regenjas te gaan zoeken, dus trek deze maar aan.’ Ze trok een knalgele regenjas van de kapstok en overhandigde hem aan Ella.

Die keek verbaasd. ‘Want Tijmen heeft zin om straks zeiknat op school aan te komen?’

‘Want Tijmen gaat vandaag niet naar school. Hij heeft koorts, dus hij blijft thuis.’

‘Oh.’ Ze had haar broertje inderdaad nog niet gezien, maar ze was ervan uit gegaan dat dat was omdat hij het eerste uur vrij had en uitsliep. ‘Wens hem maar beterschap dan. Ik zal goed op zijn jas passen.’

‘Dat is je geraden,’ zei mevrouw Veenstra. ‘Twee regenjassen kwijtraken is geen leuk begin van de kerstperiode.’

Ella grijnsde naar haar moeder. ‘Heb je wel meteen inspiratie voor een cadeau voor ons allebei.’ Ze gaf haar een knuffel, trok de regenjas snel aan en holde de deur uit. ‘Dáhag!’

‘Tot vanmiddag.’

Ella stapte het schuurtje in dat zich naast de voordeur bevond en reed snel haar fiets naar buiten, terwijl ze haar rossige haren, die door de wind in haar ogen waren gewaaid, uit haar gezicht veegde. Jakkes, wat een snertweer. De kerstvakantie begon bijna en het vooruitzicht dat het weerbericht haar de afgelopen dagen had gegeven, was grote kans op ellenlange regenbuien en een temperatuur die schommelde rond de tien graden. De enige sneeuw die ze de komende twee weken zou gaan zien was waarschijnlijk op tv. Haar vader had al een hele selectie kerstfilms op Netflix klaargezet. Zijn *guilty pleasure* was het kijken van superflauwe kerstromcoms en Ella vond het heerlijk gender-non-conform.

Ze voelde haar mobiel in haar zak trillen. Dat was vast Marijke die zich afvroeg waar ze bleef. Die stond natuurlijk ook al een paar minuten op hun vaste afspreekplek in de pisregen te wachten.

Ella fietste op hoog tempo naar de hoek van de Imminkstraat, waar haar vriendin woonde. Zelf woonde ze in een rijtjeshuis aan de Tabakslaan in het wat modernere gedeelte van Amerongen. Marijke woonde in een vrijstaand huis aan de andere kant van de rijksweg,

waar de oudere huizen, statige panden, de Andrieskerk en kasteel Amerongen te vinden waren.

Marijke droeg een regenponcho in een felgele kleur. Haar lange, bruine haren piekten onder de capuchon vandaan. Ze kreeg een brede grijns op haar gezicht toen ze Ella aan zag komen fietsen. ‘Zozo, *mood!* Leek het jou ook een goed idee om heel erg op te vallen in het donker?’ grinnikte ze.

‘Zeg maar eens dat ik niet reflecteer,’ antwoordde Ella. ‘Daar zal meneer Broekhuis blij mee zijn.’

Meneer Broekhuis was de mentor van klas 6V3, waar Ella en Marijke deel van uitmaakten. Vorige week hadden ze nog een blokuur besteed aan het thema “zelfreflectie” en het had de arme geschiedenisdocent de nodige moeite gekost om de klas mee te krijgen in het onderwerp. Het hielp niet mee dat de mentoruren aan het eind van de vrijdagmiddag waren ingeroosterd.

Stiekem had Ella het best een leuke les gevonden. Ze vond de docent sowieso heel boeiend, maar dat lag ook aan het vak dat hij gaf. Ze kon helemaal opgaan in andere, vervlogen tijden en stond gemiddeld een negen voor geschiedenis.

‘Als we hard doortrappen halen we het nog wel,’ beweerde Marijke optimistisch. ‘Volg mij!’

‘Dat zal ik zeker doen. Die poncho van jou houdt mij lekker uit de wind.’

Achter elkaar fietsten ze het smalle fietspad langs de Rijksstraatweg af. De twee meiden zaten op Lyceum Zuylestein, een school voor HAVO en VWO die precies op de grens van Amerongen en Leersum zat. De leerlingpopulatie kwam uit beide dorpen en de school was gevestigd op een deel van het terrein dat vroeger bij Landgoed Zuylestein had gehoord. Tegenwoordig was alleen het achttiende-eeuwse poortgebouw nog over van alle vroegere pracht en praal, want het oorspronkelijke kasteel was in de oorlog

gebombardeerd. In 1981 was er een landhuis op de plek van het vroegere kasteel gebouwd, maar daar kwamen Ella en Marijke niet bij in de buurt toen ze het poortgebouw eenmaal voorbij waren en het terrein op reden. Ze bogen af naar links en kwamen op de bosweg terecht die naar het schoolgebouw leidde. Dat was een modern bouwwerk dat pas aan het begin van de eenentwintigste eeuw was neergezet.

Ze zetten hun fiets in de stalling en renden naar binnen. Net op het moment dat Marijke de belachelijke poncho over haar hoofd trok, ging de eerste bel.

‘Ik zei het je toch,’ zei ze triomfantelijk. ‘En we zitten in lokaal 04 voor Engels, dus dat is vlakbij.’

Ella hing Tijmens druipnatte regenjack in de garderobe, trok haar regenbroek uit, propte hem in een plastic tasje dat ze vervolgens in haar locker stopte en liep toen de gang in. Haar schooltas was gelukkig waterdicht, dus haar boeken hadden het overleefd. Marijke volgde haar op de voet.

Bij het lokaal stonden nog meer half verregende klasgenoten. Nico zwaaide enthousiast naar hen. Zijn haar zag eruit alsof hij net onder de douche vandaan kwam, maar hij leek er niet minder vrolijk om.

‘Gooooood morning,’ jubelde hij. *‘Ready for the last day of class?’*

‘You bet,’ reageerde Ella.

Ze was blij dat ze al zo snel twee goede vrienden had gemaakt. Toen ze afgelopen zomer met haar familie van Utrecht naar het dorp Amerongen op de Utrechtse Heuvelrug was verhuisd, had ze gevreesd op haar nieuwe school geen aansluiting te zullen vinden. Marijke en Nico hadden haar echter meteen “geadopteerd”. De sfeer op deze school was natuurlijk heel anders dan die van de scholengemeenschap in Utrecht – dorpser, minder ruimdenkend, soms wat benauwend omdat iedereen elkaar al zo lang kende.

En toch waren er, zoals op elke middelbare school, totaal voorspelbare factoren. Ella's blik gleed naar Meltem Arslan, de *queen bee* van Lyceum Zuytlestein, die er ondanks de regen die buiten tegen de ramen sloeg tot in de puntjes verzorgd uitzag. Ze was vast door haar vader naar school gebracht in zijn poepdure Tesla. Haar ravenzwarte haren zaten perfect in model en haar make-up was totaal niet uitgelopen. Om haar heen stond het groepje populaire leerlingen met wie ze een soort clubje had gevormd dat qua saamhorigheid bijna grensde aan het sektarische.

Haar vader, Mehmet Arslan, was een hoogbegaafd quantumfysicus aan de universiteit van Utrecht. Wat hij precies voor onderzoek deed, wist niemand, maar wat wél algemeen bekend was: de familie was rijk en vooraanstaand. Haar moeder, Defne Arslan, was eveneens afgestudeerd wetenschapper en Meltem was enig kind, dus strontverwend.

Ella en Meltem hadden tot nu toe niet veel met elkaar te maken gehad. Eén keer waren ze door de docent Nederlands, die niet uitblonk in gevoel voor sociale conventies, aan elkaar gekoppeld voor een kort schrijfproject. Meltem had Ella laatdunkend alle delen van de opdracht gegeven waar ze volgens eigen zeggen “niet zo mee vibete”, maar had haar zeker niet ál het vuile werk laten opknappen. Dat was dan weer meegevallen.

Marijke vond Meltem de allergrootste opschepper ooit. Ze had Ella al snel uit de doeken gedaan dat de prinses van hun school een geheimzinnig clubje had opgericht met de naam “Onder de roos”. Sanne, Diane, Justin, Bente en Bastiaan uit hun klas waren haar onderdanen. Nico was het clubje vorig jaar spottend “Onder de gordelroos” gaan noemen toen Bastiaan ineens vage uitslag in zijn gezicht had gekregen.

‘Wat is dat dan voor een club?’ had Ella gevraagd, die ondanks haar afkeer voor elite-hype toch gefascineerd was door het idee.

Marijke had haar schouders opgehaald. ‘Geen idee. Meltem geeft op vierentwintig december een of ander geheim kerstfeest, geloof ik. En op oudejaarsavond ook weer. Nou, dat zal me een feestje zijn met maar zes mensen erbij. Er wordt van alles over verteld: dat je er eerst een hele cursus voor moet volgen, dat je je al de dag vóór het feest bij haar thuis moet melden... en niemand mag zijn mond opentrekken over wat er tijdens het feest gebeurt. Ik zweer je, het is vast een of andere trieste seks-orgie.’

Inmiddels was mevrouw Sietsema van Engels bij het lokaal gearriveerd. De deur werd opengedraaid en de klas dromde naar binnen.

‘Mevrouw, we gaan toch wel iets leuks doen?’ vroeg Bastiaan meteen op klaaglijke toon.

De docente rolde even met haar ogen. ‘Ja, Bastiaan, iets leuks én leerzaams. Ik heb een videotoets gemaakt over *The Nightmare Before Christmas*. Past precies in twee lesuren.’

Een opgewonden gegons ging door de klas en Ella glimlachte. Dat was oprecht leuk. Die animatiefilm van Tim Burton was bij hen thuis al vele jaren een klassieker.

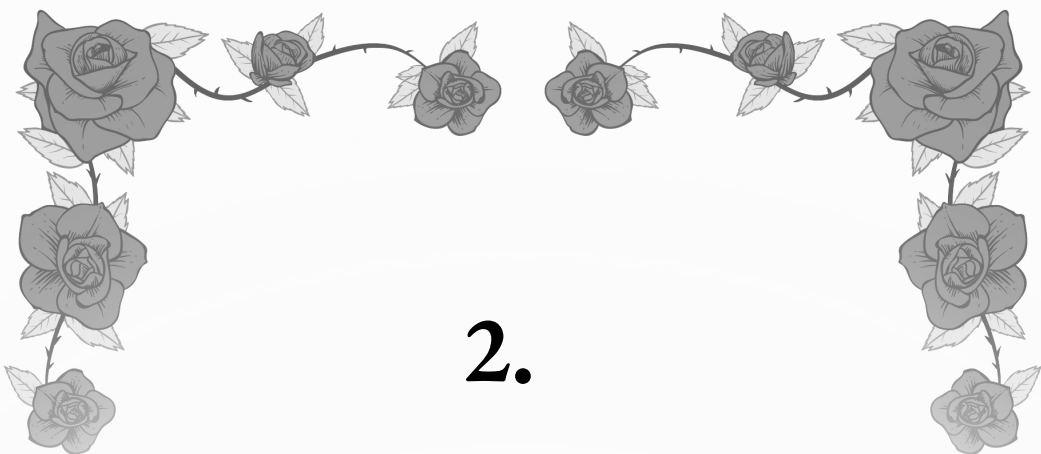
‘*Mega slay*, mevrouw. Ik heb het gevoel dat de vakantie nu al is begonnen,’ zei Nico met een grijns.

Dat was Ella met hem eens. Hierna hadden ze nog een uur Nederlands, daarna een blokkur geschiedenis, waar ze volgens meneer Broekhuis een leerzaam bordspel zouden gaan doen, en daarna een uur wiskunde. Morgen zouden ze alleen nog naar school hoeven te komen voor het kerstontbijt met hun mentor. Vrijdag waren de leerlingen vrij en hadden de docenten een afsluitende vergadering plus hun eigen kerstviering.

Met een tevreden zucht leunde Ella achteruit in haar stoel terwijl er blaadjes met opdrachten werden uitgedeeld. Het eerste deel van het schooljaar zat erop en ze had het overleefd. Ze miste haar

vrienden in Utrecht nog wel, maar gelukkig zouden Marjo en Oscar in de kerstvakantie een paar dagen komen logeren. Haar cijfers waren goed en het zou wel heel raar moeten lopen, wilde ze zakken voor haar examen.

Het leven lachte haar toe.

2.

Wie haar vreemd genoeg óók toelachte, was Justin van de fameuze Onder de roos-club.

Ella zat met Marijke, Nico en Gosia aan een tafeltje in de aula te genieten van de kerststol die in de eerste pauze als gratis traktatie was uitgedeeld toen het haar opviel dat Justin haar de hele tijd blikken toewierp. Sterker nog, hij glimlachte veelbetekenend naar haar.

‘Marijk,’ fluisterde ze. ‘Valt het jou ook op dat Justin me aanstaart?’

Haar vriendin slikte een hap krentenbrood door. ‘Ja, duh. Dat doet hij al een paar weken.’

Ella knipperde met haar ogen. ‘Waarom heb je dan niets gezegd?’

‘Waarom zou ik wél iets zeggen? Je hebt toch nul interesse in Justin?’

‘Nee, maar... ik vind het gewoon raar.’

‘Zo raar is het niet,’ merkte Gosia op met haar licht Poolse accent. Ze was nog niet zo lang in Nederland. ‘Justin vindt jou leuk.’

‘Justin heeft de afgelopen maanden misschien drie woorden met me gewisseld,’ zei Ella met een frons. ‘Hoe kan hij me dan leuk vinden?’

Nico wiebelde met zijn wenkbrauwen. ‘Omdat je móói bent, schattebout.’

‘Hm.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Wat oppervlakkig.’

Op de een of andere manier irriteerde het haar als jongens alleen maar interesse in haar hadden omdat ze er leuk uitzag. Ze kon niet ontkennen dat ze naar algemene maatstaven een opvallende verschijning was: lange, rossige haren, groene ogen en een lichte huid. Die uiterlijke kenmerken had ze van haar vader geërfd, die altijd grapte dat de naam “Veenstra” vast en zeker Ierse roots had.

Ze draaide zich demonstratief een kwartslag naar rechts, zodat ze Justin tenminste niet steeds vanuit haar ooghoek zag zitten. Op dat moment kwam Bastiaan langs hun tafeltje gewandeld.

‘Eet smakelijk, Nicolien,’ zei hij met nadruk tegen Nico.

Die kromp wat ineen en verslikte zich bijna in een hap brood.

‘Ik heb een geniaal voorstel voor je, Bastiaan,’ liet Marijke zich horen. ‘Waarom probeer je niet gewoon eens één dag in het jaar aardig te zijn? Omarm de kerstgedachte. Wees geen *deadnaming* stakker. Wees de belichaming van het goede.’

Bastiaan gromde iets wat Ella niet kon verstaan en liep door.

‘Dank je wel voor de moeite,’ zei Nico zachtjes tegen Marijke.

‘Graag gedaan. Bastiaan afzeiken kost me totaal geen moeite, hoor. Daar krijg ik juist energie van.’

Terwijl Gosia, Nico en Marijke verder kletsten, dwaalden Ella’s gedachten af naar de geheimzinnige club van Meltem. Justin zat daar ook bij. Als hij haar inderdaad interessant vond, kon ze hem dan niet eens aan de tand voelen over wat zich daar allemaal afspeelde? Dan had ze tenminste nog iets aan Justins misplaatste adoratie. Aan de andere kant: straks kwam ze niet meer van die mooiboy af. Ging hij haar de hele vakantie stalken en vragen of ze mee uit ging. Stel je voor dat hij dag en nacht bij haar huis ging posten!

Ella grinnikte inwendig. Haar fantasie ging met haar op de loop. Zo erg zou het allemaal wel niet zijn; Justin kon zo'n beetje iedereen krijgen die hij wilde. Als zij niet wilde, stonden er zo tien andere mensen in de rij.

Marijke stootte haar aan. 'Yo, slaapkop. Ga je mee?'

Oh. De bel was gegaan. Ella pakte haar tas van de grond en liep met de rest van de groep mee naar de eerste verdieping, waar het vaste lokaal van meneer Broekhuis zich bevond.

'Ik ben wel echt benieuwd naar dat bordspel van hem,' zei Nico. 'Denk je dat hij het ooit gaat verkopen?' Misschien zijn wij wel zijn testpubliek.'

Nog een cool feit over haar geschiedenisleraar: hij had zelf een bordspel ontwikkeld op basis van de Canon van Nederland. Toen Ella het lokaal binnenstapte, zag ze dat meneer Broekhuis de tafeltjes in groepjes van zes bij elkaar had geschoven, zodat de klas van vierentwintig in totaal beschikte over vier bordspellen. Het zag eruit alsof hij zelf alles bij elkaar had geknutseld.

'Wat leuk, meneer,' zei ze enthousiast, toen ze langs zijn bureau liep. 'Nico vraagt zich af wanneer het spel officieel te koop is.'

Meneer Broekhuis zag er zowaar een beetje verlegen uit. 'Ja, zou het niet leuk zijn als elke school in Nederland dit spel zou aanschaffen?' vroeg hij half grappend, half serieus.

'Yep, dan wordt u onmetelijk rijk en kunt u stoppen met lesgeven,' vond Marijke, die zich achter Ella langs wurmde en plaatsnam aan het groepje tafels vlak bij het raam.

Hun mentor schoot in de lach. 'Ik vraag me af of dat gaat gebeuren.' Hij wendde zich weer tot Ella. 'Ik heb trouwens iets voor je.' Hij rommelde in de la van zijn bureau en haalde er even later gratis vouchers voor het kasteel uit. 'Omdat je zei dat je je vrienden in de vakantie mee wilde nemen naar kasteel Amerongen?'

‘Dat klopt!’ Ella pakte de vouchers glimlachend aan. ‘Maar wilt u ze niet zelf houden dan?’

‘Welnee. Mijn kinderen zijn al zeker tien keer geweest, die hoeven niet meer. Ze willen in de vakantie naar de Efteling.’ Hij trok er een gezicht bij alsof ze hadden voorgesteld om te gaan bungeejumpen. ‘Dus leid jij je vrienden maar rond. Je weet er genoeg van om de gids naar de kroon te steken, vermoed ik.’

‘Wauw, dank u wel, meneer! Ga ik zeker doen.’ Ella ging naast Marijke zitten en stopte de vouchers veilig weg in haar tekstboek Nederlands.

In oktober en november had ze zich bij de vrije keuze voor een geschiedeniswerkstuk helemaal op een locatie gefocust die vlak bij haar nieuwe huis lag: kasteel Amerongen, en dan in de periode van 1918 tot 1920. Na de Eerste Wereldoorlog was het Duitse Keizerrijk ingestort en was de Weimarrepubliek gesticht. Duits keizer Wilhelm de Tweede werd verjaagd en kwam als banneling naar Nederland om asiel aan te vragen. De Nederlandse regering had bedacht dat hij wel “tijdelijk” op kasteel Amerongen kon logeren, alleen werd dat een logeerpartij van bijna anderhalf jaar, waarbij hij ook op het kasteel zijn troonsafstand tekende. Dat lange verblijf had natuurlijk grote invloed gehad op de vaste bewoners van het kasteel: graaf Godard van Aldenburg Bentinck en zijn gezin. Om hun gasten te kunnen onderhouden verkochten de kasteel eigenaren zelfs stukken grond rond het kasteel om aan extra geld te komen. Leuk feitje was dat de dochter van de familie er wél de liefde van haar leven aan had overgehouden: freule Elisabeth was getrouwd met de vleugeladjudant van de Duitse keizer.

Tijdens het onderzoek voor haar werkstuk was Ella ook twee keer naar het kasteel geweest met haar ouders en broertje. Daardoor was het verhaal nog veel meer tot leven gekomen. Meneer Broekhuis was

razend enthousiast geweest over haar werkstuk en ze had er een 9,5 voor gekregen – het hoogste cijfer van de klas.

Nu ze erover nadacht, had Justin zich daar totaal niet negatief over uitgelaten, terwijl hij normaal gesproken altijd wel een opmerking had over zielige strebers of “mensen zonder leven”.

Verdomme. Alsof ze hem met haar gedachten had opgeroepen, kwam Justin als uit het niets bij hun tafelgroepje staan. ‘Hé, Ella,’ zei hij op nonchalante toon.

‘Eh... hoi?’ Ze keek verschrikt op. Hij wilde toch niet hiér komen zitten? De andere vijf leden van de gordelroosclub zaten allang aan een ander groepje tafels geparkeerd, dus dat leek haar geen logische keuze.

‘Kom in de tweede pauze even naar me toe. Ik wil je iets vragen.’

Die tóón van hem. Gebiedend, alsof het idee niet eens in hem opkwam dat ze zou weigeren. Naast zich hoorde ze Marijke een gekwelde zucht slaken.

‘Oké,’ zei ze toen maar. Als hij haar mee uit wilde vragen, kon ze hem beter straks meteen afwijzen, dan wist ze in elk geval zeker dat ze tijdens de vakantie geen last meer van hem zou hebben. Hopelijk, dan.

Justin grijnsde breed. ‘Later.’ Hij slenterde weer weg.

Vanuit haar ooghoek zag Ella dat Nico en Gosia haar met grote ogen aanstaarden.

‘What the fuck,’ mompelde Nico. ‘Je gaat hem toch wel afpoeieren, hè?’

‘Ja, ja,’ gromde Ella. ‘Zullen we er nu over ophouden?’ Ze zag dat Benja en Hassan naar de twee vrije stoelen bij hun tafelgroepje op weg waren en ze had er geen zin in om nóg meer mensen deelgenoot te maken van Justins avances... als het daar om ging, tenminste. Voor hetzelfde geld wilde hij bijles geschiedenis of zo.

Ella probeerde zich uit alle macht te concentreren op het gave bordspel dat meneer Broekhuis even later stond uit te leggen. Ze kon echter niet voorkomen dat haar gedachten zo nu en dan afdwaalden naar Justins bliksembezoekje. Wat zou hij haar in vredesnaam in de tweede pauze willen vragen?

‘Kom, aan de slag.’ Marijke porde haar in haar zij. ‘Jij weet altijd alles, dus jij mag de beginkaart trekken.’

‘Nou, alles...’ protesteerde Ella. Met een grijns schudde ze de stapel kaarten en pakte de bovenste eraf. ‘Oké, we moeten op het bord bij 1900 beginnen. Dan moeten we bij meneer Broekhuis een hulpboekje halen over de jaren 1900-1950.’

‘Doe ik wel,’ bood Hassan aan. Hij stond op.

‘Komt goed uit dat we dat tijdperk hebben getrokken,’ merkte Nico op. ‘Jij hebt daar een heel werkstuk over gemaakt.’

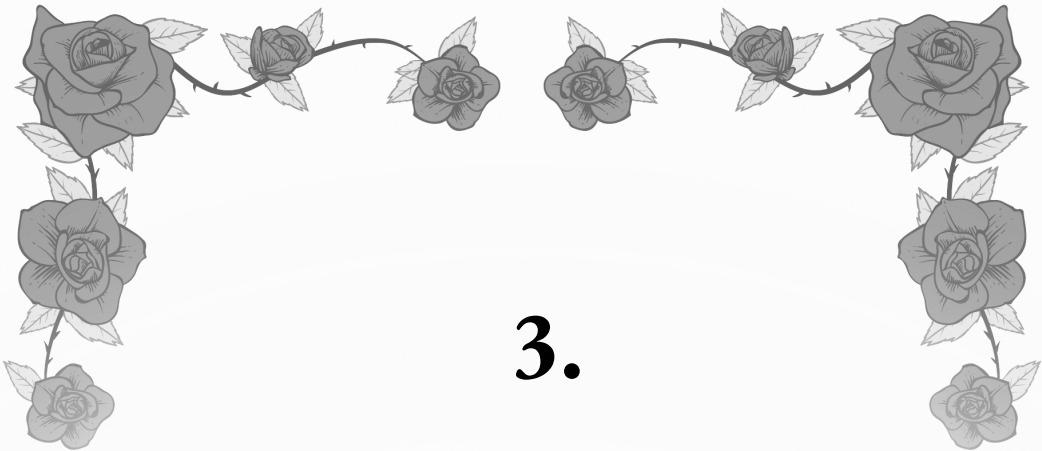
‘Ja, en ik heb er onlangs nog een heleboel over gelezen,’ zei Ella. ‘Mijn nichtje is bezig met een stamboomboek en heeft me om hulp gevraagd. Waarschijnlijk omdat zij ook denkt dat ik altijd alles weet.’ Dat laatste zei ze met een lach in haar stem. Stefanie, haar nichtje van vaderskant, had een paar dagen geleden enthousiast een hele PDF doorgestuurd van wat ze tot nu toe over hun familie bij elkaar had gesprokkeld. Steef was aan de slag gegaan met een boek over de stamboom van de Veenstra’s en omdat ze wist dat Ella dol was op geschiedenis had ze haar nichtje om hulp gevraagd bij het onderzoek.

Veel van wat Ella wist stond er al in, maar ze had nog een aantal anekdotes gedeeld over overgrootvader Bram en overgrootmoeder Wilhelmina, die net als zij in Utrecht hadden gewoond en daar een bakkerij runden. Haar oma was altijd dol op verhalen vertellen en was al een beetje dement, dus de laatste paar jaren kwamen steeds dezelfde verhalen uit haar jeugd langs. Zij was de jongste in een gezin van vier geweest en was door haar bakkende ouders schromelijk

verwend, zei oma altijd. Misschien wel omdat ze nog net in de Tweede Wereldoorlog was geboren en het gebrek aan goederen de mensen nog vers in het geheugen lag.

Hassan kwam terug met het boekje en legde het op tafel neer. ‘Zo, en nu gaan we de rest van de klas inmaken,’ zei hij tevreden, terwijl zijn blik naar Ella gleed. ‘Stel ons niet teleur.’

‘*Pressure*,’ gromde Ella. Fijn dat mensen hun vertrouwen in haar stelden, maar ze was onbewust ook nog steeds bezig met Justins vreemde gedrag.

3.

Na de geschiedenisles (haar groepje had inderdaad de meeste punten behaald) liep Ella met een nerveuze kriebel in haar maag naar de aula. De tinkelende kerstmuziek die uit de speakers boven haar hoofd kabbelde, deed niets om haar te kalmeren. Schichtig keek ze om zich heen of ze Justin al ergens zag. Die was na de bel zó snel opgesprongen en het lokaal uit gerend dat ze zich afvroeg wat hij in vredesnaam had geregeld voor hun een-op-eengesprek. Een strijkorkest terwijl hij een aanzoek deed?

Ze kreeg een bekend donkerblond hoofd in het oog. Justin stond pal naast de kerstboom die de schoolleiding voor de gezelligheid naast de conciërgeloge had opgesteld. De gekleurde lampjes die in de kerstboom hingen, flitsten op hysterisch snel tempo aan – uit. Aan – uit. Ongeveer net zo vlug als haar hartslag. Zou de conciërge daar niet knettergek van worden als hij dat vanuit zijn ooghoek de hele dag moest aanzien?

Ella slikte toen Justin haar blik ving en haar wenkte. Ze liep naar hem toe en was verbaasd dat hij vervolgens naar de gang gebaarde.

Blijkbaar wilde hij ergens met haar naartoe lopen. Hij wilde toch niet het plein op in dit hondenweer?

In de garderobe kwamen ze echter tot stilstand. Justin draaide zich naar haar toe en glimlachte schaapachtig. 'Ja, sorry dat we hier gaan staan,' zei hij. 'Ik moet je in het geheim iets overhandigen en ik wil gewoon niet dat er mensen meekijken.' Hij duwde haar een rode envelop in haar hand. 'Alsjeblieft.'

Ella keek hem bevreemd aan. Voor iemand die zoveel populariteit op school genoot, klonk hij behoorlijk zenuwachtig. Haar blik flitste naar de envelop. Er zat iets van stevig papier in. Een kerstkaart? Waarom al dit geheimzinnige gedoe als hij haar alleen maar een kaart wilde geven?

Nou, er was maar een manier om daar achter te komen. Ella schoof haar wijsvinger onder de lip van de envelop en maakte hem open. De rand van een kleurrijke afbeelding verscheen. Rode rozen en een *vintage* decoratierand die op zilverwerk leek. Of de lijst van een oude spiegel?

Toen ze de kaart er helemaal uit haalde, zag ze dat er ook tekst op stond. In het midden, omrand door rozen en zilveren krullen, stond met zwierige letters gedrukt: *Onder De Roos*.

En daaronder een uitnodiging.

Je bent uitgenodigd om op 24 december, kerstavond, een speciaal feest met onze club te vieren. Kom alleen, vertel niemand over deze uitnodiging en meld je op de ochtend van 23 december om 10:00 op het volgende adres.

Daar weer onder stond het adres van de chique villa in Amerongen waar Meltem woonde.

Ella knipperde met haar ogen. Dit kon niet waar zijn. Dit bestónd gewoon niet. Zij was geen ingewijde. Zij zat niet bij dat geheimzinnige clubje van Meltem Arslan en haar onderdanen. Ze woonde hier net een paar maanden.

Verward keek ze op naar Justin, die haar met een afwachtende blik in zijn blauwe ogen aanstaarde. Nee, niet alleen afwachtend. Hij was nerveus, dat kon ze zien.

Hij schraapte zijn keel. 'Ik hoop dat je wilt komen,' zei hij zacht.

'Ik, eh...' Ella beet op haar lip. 'Mag ik er nog even over nadenken?'

Justin liet zijn adem ontsnappen. 'Ja. Natuurlijk. Het is over een paar dagen pas. Neem je tijd.' Hij grijnsde. 'Ik ben allang blij dat je niet meteen "nee" hebt gezegd.'

Oké, die opmerking verbaasde haar van alle dingen die de afgelopen minuten waren gebeurd nog het meeste. Zo stoer bleek Justin niet te zijn. Zo te horen was zijn interesse in haar oprecht genoeg om voor zenuwen te zorgen.

'Oké. Dank je. Dan, eh, ga ik maar. Ik wil rustig van mijn soep kunnen genieten.'

Ella draaide zich om en snelde de garderobe uit. Verdwaasd liep ze in de richting van de aula met de envelop nog in haar hand. *Ik wil rustig van mijn soep kunnen genieten? Serieus, Ella?* Ze had vóór dit hele voorval nog wel trek gehad in de erwtensoep die vanmiddag geserveerd werd, maar of ze op dit moment een hap door haar keel kon krijgen...

Ze kon er met haar hoofd niet bij. De uitnodiging leek wel in haar hand te branden. Verdorie, ze moest die kaart wegstoppen voordat ze bij haar vriendengroepje ging zitten. Er stond tenslotte op dat het geheim was en ze niemand over de uitnodiging mocht vertellen. Ze kon zich al levendig voorstellen wat Marijke hierover zou zeggen. Als die deze kaart onder ogen kreeg, zou ze hem vast in duizend snippers scheuren en Justin keihard gaan uitlachen.

Ella boog af naar rechts en ging bij haar locker staan. Ze zou de kaart daar in wegstoppen, dan kon niemand hem de komende uren per ongeluk zien. In haar tas was hij niet veilig genoeg. Ze legde de envelop helemaal achterin. Met een klap sloeg ze het deurtje dicht

en staarde naar haar vingers, uitgespreid in een waaier op het rood geschilderde metaal.

Wat zou ze doen?

Was het een optie om écht naar die geheime club te gaan?

Ze had er totaal geen interesse in om met Justin te daten, maar ze wilde best weten wat die vage vrienden van hem gingen uitvreten op vierentwintig december. Toen Marijke haar een maand geleden over “Onder de roos” had verteld, had ze er de dagen daarna met haar broertje Tijmen de meest wilde theorieën over gehad. Geheime genootschappen en *members-only* clubs spraken nou eenmaal tot de verbeelding. Dit was haar kans om erachter te komen wat er gaande was. Waar al die geheimzinnigheid goed voor was.

Marijke zou het haar vast nooit vergeven als ze op die uitnodiging inging. Zelfs niet als het puur was om haar nieuwsgierigheid te bevredigen.

Met een ruk zette Ella zich in beweging. Haar ogen zochten de hoek in de aula waar ze meestal met haar vrienden zat. Nico zag haar aankomen en zwaaide enthousiast.

‘Ik heb soep voor je gehaald,’ zei hij, wijzend op een nog onaangeroerde kom snert op tafel.

‘Dank je wel.’ Ze zou haar uiterste best doen om ervan te eten. Ella schoof op de stoel naast Nico en trachtte Marijkes borende blik te ontwijken. ‘Is ie goed?’

‘Ja, hij is *top tier*,’ zei Marijke. ‘Maar dat boeit niet. Wat wél boeit is wat Justin jou heeft gevraagd.’

Ella voelde haar wangen rood worden. ‘Hij vroeg me uit,’ gaf ze toe. ‘Hij wil iets gaan doen in de kerstvakantie. En hij zag er eigenlijk best wel onzeker uit, dus ik heb gezegd dat ik erover ga nadenken en het nog laat weten. Ik vond het zielig om hem meteen keihard af te wijzen.’

Zo, daar was geen woord van gelogen. Ella was er niet goed in om de waarheid te verdraaien.

Marijkes ogen werden groter. ‘Justin? Onzeker? De wonderen zijn de wereld nog niet uit.’

Gosia en Nico moesten allebei lachen. ‘Misschien moet je hem een kans geven,’ zei Gosia met een glimlach. ‘Wie weet wordt hij wel de liefde van je leven.’

‘Twijfelachtig,’ mompelde Ella. Ze nam een hap soep. De erwten gleden als een hete, kleverige brij langs haar slokdarm naar beneden. ‘Hij is niet echt mijn type.’

‘Heb je dan een type?’ vroeg Nico geïnteresseerd. ‘Wij kennen jou natuurlijk nog niet zo lang. Had je in Utrecht een vriend?’

Ella knikte. ‘Ja, Oscar heet hij. We waren een stelletje in de derde en vierde klas. Met hem ben ik nu nog steeds goede vrienden, gelukkig. En qua type... het gaat me niet echt om een bepaald uiterlijk. Meer om een uitstraling, denk ik? Ik ga niet zo voor de brallerige opscheppers. Ik wil het gevoel hebben dat mensen echt laten zien wie ze zijn.’

Ze had een glimp van de echte Justin opgevangen toen ze net samen in de garderobe hadden gestaan. En al voelde ze geen persoonlijke connectie met hem, hij had haar toch iets aangeboden waar ze eigenlijk geen “nee” tegen wilde zeggen.

De wiskundeles was niet meer aan Ella besteed. Ook niet aan de rest van de klas, want het was het laatste lesuur van het kalenderjaar. Na een kwartier uitleg bij veel onrust en rumoer gaf mevrouw van Vlissingen het op en liet ze de klas “iets voor zichzelf doen”. Marijke stelde meteen voor om met Ella’s logerende vrienden, Nico en Gosia

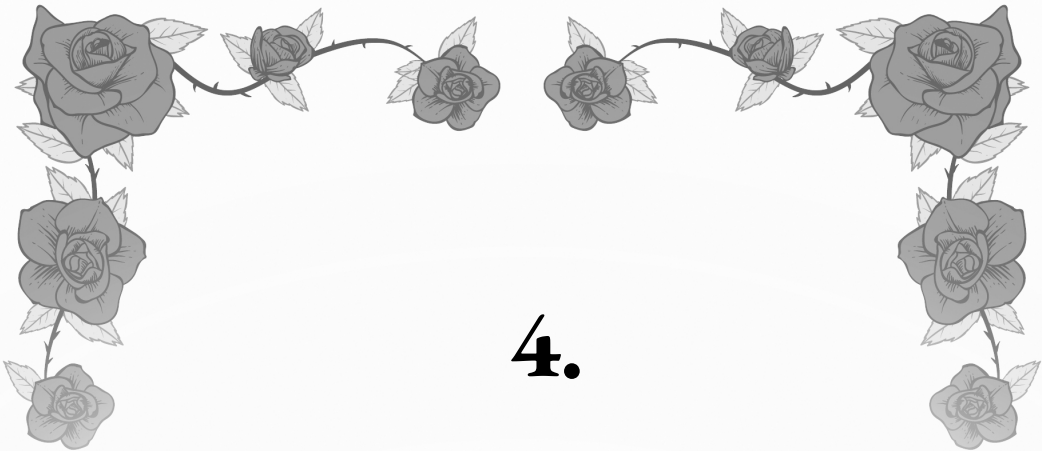
in de vakantie naar de bioscoop in Veenendaal te gaan. Op school was het verboden om je mobiel mee te nemen in de klas, maar Marijke had internet niet eens nodig om de hele agenda van het Filmhuis op te ratelen: ze had al vooronderzoek gedaan.

Toen de bel ging, stormde de klas uitgelaten de gang op. ‘Dag mevrouw, fijne vakantie!’ riep Nico naar de wiskundeleraar. Meer mensen lieten zich horen met kerstwensen. Ella mompelde een groet en stapte het lokaal uit. Ze deed alsof ze luisterde naar een verhaal dat Benja aan haar en Marijke vertelde, maar ze kon zich er niet op concentreren.

Eenmaal bij haar locker griste ze de rode envelop met de uitnodiging van de bodem en propte hem in haar tas. De cijfers van de tijd en datum op het display van haar telefoon dansten een beetje voor haar ogen toen ze de mobiel oppakte.

Het was vandaag twintig december. Ze had nog drie dagen om te beslissen of ze inderdaad tijdelijk lid wilde worden van “Onder de roos”, maar als ze heel eerlijk was, had ze haar besluit al genomen.

Op drieëntwintig december zou zij om tien uur op de stoep van Meltem's huis staan. Ze wilde gewoon weten wat er achter al die geheimzinnigheid stak.

4.

‘Zo, was het leuk op school?’ vroeg meneer Veenstra toen ze die middag met gelukkig nog droge kleren naar binnen stapte. Het regende eindelijk niet meer en er was op weg naar huis zelfs een waterig zonnetje verschenen.

‘Jawel.’ Ella gooide haar schooltas met een zucht op de bank. ‘We hebben een cool bordspel gedaan bij geschiedenis.’

Haar vader keek op van zijn laptop. Hij zat aan de keukentafel met allemaal papieren om zich heen. Hij had een administratiekantoor dat allerlei klanten in de regio bediende en maandag en woensdag waren zijn thuiswerkdagen. ‘Je klinkt niet bepaald lyrisch. Ik dacht dat je geschiedenis zo interessant vond?’

Ella schoot in de lach. ‘Ik was zeker wel lyrisch over dat spel. Ik ben gewoon... in de war.’

Meneer Veenstra klapte demonstratief zijn laptop dicht en stond op. ‘Tijd voor een kop thee. Waar ben je over in de war?’ Hij liep naar de keukenhoek en zette de waterkoker aan. ‘Wil je ook groene thee?’

‘Hm-hm.’ Ella ging op een van de andere stoelen aan de keukentafel zitten en leunde met haar rug tegen het hout. Haar hand ging bijna

automatisch naar de enorme schaal kerstkoekjes die haar vader op tafel had gezet. Zo te zien zorgde hij goed voor zichzelf tijdens het werk, bedacht ze met een lach. Ze pakte een koekje in de vorm van een kerstboom, bedekt met een laagje chocolade en musketballetjes, en at het langzaam op.

‘Nou, wat heeft je zo in verwarring gebracht?’ vroeg meneer Veenstra door toen hij weer aan tafel kwam zitten en twee mokken thee neerplantte.

Ella zuchtte. ‘Iemand van school heeft me mee uit gevraagd.’ Ze proefde van de thee; die was nog te heet.

‘Een leuk iemand?’

‘Nee. Niet echt. Maar hij was heel zenuwachtig en dat verbaasde me nogal omdat hij bij zo’n populair groepje hoort.’

Haar vader grinnikte. ‘Ook populaire mensen zijn onzeker, hoor. Misschien nog wel meer dan het gewone volk. De prinsen en prinsessen van de middelbare school moeten voortdurend een reputatie hooghouden. Heel vermoeiend.’

Ella trok een wenkbrauw op. ‘En daar weet jij alles van?’

‘Nee, ikzelf niet. Ik ging heerlijk op in de anonimiteit. Maar een goede vriend van mij werd plotseling zo’n popiejopie toen we naar de brugklas gingen. Ik herkende Mike niet meer terug. Gek genoeg zag ik soms nog de oude Mike door dat masker heen schemeren en dan leek hij me vooral gestrest.’

‘Hm.’ Daar had haar vader wel een punt. Misschien was Justin ook voortdurend op zijn tenen aan het lopen om maar populair te blijven. ‘Nou ja, misschien ga ik gewoon een keer met hem uit en laat ik het daarbij.’

‘Uit medelijden?’ vroeg haar vader met een ietwat afkeurende toon in zijn stem.

‘Ik kan toch gewoon naar de film of zo. Of naar een of andere kerstmarkt. Of naar een feest.’ Ella voelde haar wangen warm worden